νιά τὴν ἐλευθερία :

—Σήμερα, εἴμαστε σκλάβοι, παιδί μου! μοῦ ἔλεγε. Αὔριο, ὅμως, θὰ εἴμαστε καὶ μεῖς ἐλεύθεροι! Κι' ἐσύ, μικρή μου, θὰ γνωρίσης πιὸ εὐτυχισμένες μέρες... Ἡ πατρίδα μας θὰ γίνῃ ὁλόκληρη δική μας, θ' ἀνήκῃ σὲ μᾶς καὶ ὄχι στοὺς ξένους...

Ὕστερα, ὅμως, ἀπὸ λίγο καιρό, μερικοὶ Ρῶσσοι στρατιῶται πάτησαν στὸ σπίτι μας... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ ξεφωνητὰ τῶν ὑπηρετῶν, τὰ κλάματα τῆς μητέρας μας καὶ τὰ βραχνὰ γέλια τῶν Κοζάκων... Καὶ ὅταν εἶδα τοὺς κάκους ἐκείνους ἀνθρώπους νὰ παίρνουν μαζύ τους τὸν πατέρα μου, χωρὶς νὰ μ' ἀφήσουν νὰ τὸν φιλήσω γιὰ τελευταία φορά, ἔπεσα ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου...

Μιὰ νύχτα—δὲν ξέρω πειὰ οὔτε ἐγὼ πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ γάσαμε τὸν πατέρα ἀπὸ τὸ σπίτι—μὲ ξύπνησε μιὰ θειά μου καὶ μ' ἔντυσε βιαστικά.

—Ἔλα, παιδί μου, ν' ἀποχαιρετήσης τὸν πατέρα σου! μοῦ εἶπε.

—Ποῦ θὰ πάη ὁ μπαμπᾶς, θεία ;

—Τὸν πᾶνε, παιδί μου, τὸν πᾶνε στὴ Σιβηρία!..

—Τόσο μακρυά! Καὶ γιατί ;

—Γιατὶ ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ Τσάρου... Τὸ Στρατοδικεῖο τὸν κατεδίκασε νὰ περάση πολλὰ χρόνια στὰ κάτεργα τῆς Σιβηρίας...

Ἀκολούθησα, ἀμίλητη, τὴ θειά μου... Μπήκαμε σ' ἕνα μεγάλο καὶ ὄμορφο κτίριο, περάσαμε ἀπὸ ἀτελείωτους διαδρόμους, ποὺ τοὺς φώτιζαν πένθιμα μερικὲς δάδες, τοποθετημένες ἐδῶ καὶ κεῖ, καί, τέλος, μπήκαμε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, χωρισμένο στὰ δυὸ ἀπὸ ἕνα καγκελλόφραχτο παραπέτασμα. Καὶ ἄλλες γυναῖκες, καὶ ἄλλα παιδιὰ ἦσαν συγκεντρωμένα ἐκεῖ, ἀποχαιρετῶντας τοὺς γνωστούς των, ποὺ βρισκόντουσαν πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα...

—Μπαμπᾶ!.. φώναξα, ὅταν ἀναγνώρισα τὸν πατέρα μου σ' ἕνα ὠχρὸ καὶ ἀξύριστο κατάδικο, δεμένο χειροπόδαρα μ' ἁλυσίδες...

Ὁ πατέρας μου μὲ πλησίασε, σήκωσε μὲ κόπο τὸ χέρι του, τὸ πέρασε μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα καὶ μὲ χάδεψε στὸ κεφαλι.

—Νὰ θυμᾶσαι τὰ λόγια μου, παιδί μου! μοῦ εἶπε.

Ἕνας Κοζάκος τὸν πλησίασε καὶ τὸν τράβηξε ἀπότομα πίσω, ἐνῶ ἐγὼ ἔκλαιγα καὶ οὔρλιαζα, ζητῶντας νὰ φιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸν πατέρα μου...

Δὲν τὸν ξανάδα τὸν πατέρα μου!.. Τὰ χρόνια περνούσανε καὶ ἡ μητέρα μου ἔπαψε πειὰ νὰ μοῦ μιλάη γι' αὐτόν... Ἀργότερα, ὅταν μεγάλωσα, κατάλαβα ὅτι ἡ μητέρα μου δὲν συχωροῦσε τὸ σύζυγό της γιὰ τὶς ἐπαναστατικὲς του ἰδέες, ἀφοῦ αὐτὲς ἔγιναν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μας... Δὲν μπορῶ νὰ κατηγορήσω τὴ μητέρα μου γι' αὐτὰ τὰ αἰσθήματά της... Εἶνε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἐμεῖς ἡ γυναῖκες λιποψυχοῦμε εὔκολα...

Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ Ἀπολώνια Σαλὶπ ἔγινε ἡ Πόλα Νέγκρι, ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου... Τὰ φίλμ ποὺ γύριζα στὸ Βερολῖνο, ἐπροβάλλοντο σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴ Σιβηρία... Ἕνας ἀπὸ τοὺς καταδίκους, ποὺ ἀργοπέθαιναν στὴ «Λευκὴ Κόλασι», μόλις ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ προβληθῇ μιὰ ταινία μὲ πρωταγωνίστρια μιὰ Πολωνίδα, ζήτησε ἀπὸ τὸ διοικητὴ τῶν φυλακῶν τὴν ἄδεια νὰ πάη στὸν κινηματογράφο νὰ δῇ τὴ συμπατριώτιδά του... Ὁ διοικητὴς δὲν τοῦ ἀρνήθηκε τὴ χάρι, ἐπειδὴ ὁ Πολωνὸς αὐτὸς κατάδικος δὲν εἶχε δώσει ποτὲ ἀφορμὴ παραπόνων.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἕνας συγκατάδικος τοῦ Πολωνοῦ—τοῦ πατέρα μου, καθώς θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης!—μοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ὁ μπαμπᾶς μου μόλις ἀνεγνώρισε στὴν ὀθόνη τὰ χαρακτηριστικά μου, ἔπαθε συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησί του, κι' ἔμεινε νεκρὸς στὸν τόπο!..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ δειλὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι τοῦ Λένιν πρὸς τὴν Πόλα Νέγκρι.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει κοινὸν χωρὶς προλήψεις, ὅπως δὲν ὑπάρχει γεωμετρία χωρὶς ἀξιώματα.

Ἀλβέρτος Γκινιὼν

Τὰ δάκρυα τῶν κληρονόμων, δὲν εἶνε παρὰ γέλια κάτω ἀπὸ μάσκα.

Πόπλιος Σύρος

Ἡ εὐγένεια στοιχίζει λίγο καὶ χρησιμεύει πολύ.

Κα Λαμπὲρ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Στραβίνσκυ κι' ὁ μαθητής του. Τὸ χρῆμα μέτρον ὅλων τῶν ἀξιῶν. Ὁ λόρδος Τόμλιν καὶ αἱ μελλουσαι γενεαί. Ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων. Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος καὶ ἡ δημοκρατία. Καὶ κάτι ἀνάλογο μεταξὺ τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου καὶ τοῦ Φιλαρέτου. Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος γιὰ τὸ...ἐπάγγελμα τοῦ βασιλέως, κτλ. κτλ.....

Ὁ διάσημος μουσικοσυνθέτης Στραβίνσκυ συνάντησε μιὰ μέρα ἕναν μαθητή του, ὁ ὁποῖος, ἐγκατασταθεὶς στὴν Ἀμερική, ἔκανε τὴν τύχη του. Ὁ μαθητὴς ἐπλησίασε μὲ πολὺν σεβασμὸ τὸν Στραβίνσκυ.

—Πόσα κερδίζεις τὸ χρόνο ; τὸν ρώτησε, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ Στραβίνσκυ.

—Δυακόσιες περίπου χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο, μαίτρ.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ὑποβάλω τὰ σέβη μου. Στὸν αἰῶνα ποὺ ζοῦμε τὸ χρῆμα εἶνε τὸ μέτρον ὅλων τῶν ἀξιῶν. Κερδίζεις δεκαπλάσια ἀπὸ μένα. Ἄρα εἶσαι μουσικὸς καλύτερος ἀπὸ μένα !....

* * *

Στὴν Ἀγγλικὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, ὁ λόρδος Τόμλιν διεμαρτύρετο τελευταῖα ζωηρῶς ἐναντίον τῆς αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη διὰ τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων ἔργων.

—Γιὰ νὰ γίνουν αὐτὰ τὰ ἔργα, εἶπε, θὰ περάσουν τόσα χρόνια, ὥστε ἐμεῖς ποὺ θὰ τὰ πληρώνουμε δὲν θὰ ζοῦμε γιὰ νὰ τ' ἀπολαύσουμε...

—Ἔτσι εἶνε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλὰ εἶνε καθῆκον μας νὰ φροντίζουμε γιὰ τὰς μελλούσας γενεάς...

—Ἤθελα νὰ ξέρω, ἀνέκραξε τότε ὁ λόρδος Τόμλιν, τί ἔκαναν ἡ...μέλλουσες γενεὲς γιὰ μᾶς...

Μὰ ὁ ὑπουργὸς δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήση ἀπὸ τὰ πολλὰ....γέλια !

* * *

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Ἀλβέρτος, ποὺ ἔπεσε τελευταῖα θῦμα δυστυχήματος, ἦταν ἁπλούστατος στοὺς τρόπους καὶ ἀνεκτικώτατος.

Μιὰ μέρα ὁ σοσιαλιστὴς ὑπουργὸς κ. Βαντερβέλντε, ὁ ὁποῖος, σινεπὴς πρὸς τὶς ἀρχές του, ἦταν κηρυγμένος ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας, εἶπε στὸν Ἀλβέρτο :

—Μεγαλειότατε, ἐσεῖς θὰ γνώσαστε ὁ καλύτερος πρόεδρος Δημοκρατίας....

—Μπᾶ ! ἀπάντησε, χωρὶς καθόλου νὰ θιμώσῃ, ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος. Θἄμουν μᾶλλον εὐχαριστημένος νὰ γίνω ἕνας καλὸς πολίτης !...

* * *

Ὁ παραπάνω διάλογος θυμίζει ἕνα σχετικὸ ἀνέκδοτο τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ Α΄, μὲ τὸν ἀείμνηστον ἐπίσης Γεώργιον Φιλάρετον.

Ὁ Φιλάρετος ἦταν σφόδρα δημοκρατικός. Κάποτε, ὡς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, συνεργαζόμενος μὲ τὸν βασιλέα Γεώργιον, προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείση ὅτι ἡ Δημοκρατία εἶνε τὸ καλύτερο πολίτευμα.

—Καϊμένε Φιλάρετε, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ὁ Γεώργιος Α΄, τί νομίζεις ; Καὶ Δημοκρατία ἂν γίνει καὶ βάλουμε ἐσὺ κι' ἐγὼ ὑποψηφιότητα, ἐγὼ πάλι θὰ ἐκλεγῶ πρόεδρος !...

* * *

Στὰ 1918, ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Ἀλβέρτος ἐδέχθη στὸ Παρίσι τοὺς συντάκτας τῶν Γαλλικῶν ἐφημερίδων καὶ τοὺς κράτησε πολλὴν ὥρα, ἀπαντῶντας στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπέβαλαν. Στὸ τέλος, μάλιστα, τοὺς ρώτησε κι' αὐτὸς γιὰ τὰ δικά τους, γιὰ τὸ ἐπάγγελμά τους. Οἱ συντάκται τοῦ περιέγραψαν τὶς σκληρὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους καὶ τὶς δυσκολίες τοῦ ἀχαρίστου ἐπαγγέλματός τους.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος χαμογέλασε.

—Μὰ νομίζετε, παιδιά, τοὺς εἶπε, πὼς καὶ ἡ ζωὴ τῶν βασιλέων εἶνε ρόδινος ; Μήπως δὲν ἔχει καὶ τὸ βασιλικὸ ἐπάγγελμα τὶς δυσκολίες του ;

* * *

Στὸν παγκόσμιο πόλεμο ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος συνεμερίσθη τὸν πόνο τοῦ ἔθνους του καὶ ὅλες τὶς κακοκαιρίες τοῦ στρατοῦ του.

Μιὰ φλογερὴ καλοκαιριάτικη μέρα δὲν ἐξεμύτισε ἀπὸ τὰ χαρακώματα. Ἐδαφοῦσε φοβερὰ καὶ τὰ παγούρια τῶν στρατιωτῶν ἦσαν ὅλα ἄδεια.

Κάποιος στρατιώτης, βλέποντας ἔξαφνα ἕνα ἄλογο νὰ πίνη ἀπὸ ἕναν κάδο νερό, πῆγε νὰ τὸ διώξη, γιὰ νὰ γεμίση τὸ παγοῦρι του καὶ νὰ τὸ δώση στὸν βασιλιᾶ.

—Ἄφησε τὸ ταλαίπωρο ζῶο νὰ πιῇ, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος, συγκρατῶντας τὸν στρατιώτη. Ἴσως νὰ διψᾷ καὶ νὰ ὑποφέρη περισσότερο ἀπὸ μένα !

Καὶ ἀφοῦ ἔπιε καὶ χόρτασε τὸ ἄλογο, τότε ὁ βασιλεὺς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, στὸν ἴδιο κάδο μέσα, καὶ ἔπιεν ὅσο νερὸ εἶχεν ἀπομείνει !...